

Sygn. akt XI W 3793/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Monika Krajewska

w obecności oskarżyciela publicznego – w jego imieniu K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2016 roku w W.

sprawy **I. F.**

syna A. i J.

urodzonego dnia (...) w A.

obwinionego o to, że:

w dniu 6 czerwca 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył ww. pojazd do kierowania w dniu 02.10.2013 r. o godzinie 13:01 na ul. (...) w W.,

to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń;

orzeka

I. obwinionego **I. F.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, a na podstawie art. 96 § 1 kw w zw. z art. 96 § 3 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3793/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 października 2013 roku o godz. 13:01 przy ul. (...) w W., za pomocą urządzenia pomiarowego do rejestracji prędkości pojazdów - Multaradar, zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 29 km/h.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest I. F., do którego wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za

popelnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popelnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Poczta została podjęta dnia 31.10.13 r. przez matkę obwinionego J. F. (k. 6).

Do właściciela pojazdu zostało wysłane ponowne wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popelnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popelnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Poczta nie została podjęta (k. 8).

W piśmie datowanym na dzień 28.04.2014r. I. F. przesłał do Straży Miejskiej pismo, w którym wskazywał, iż w związku z przekazaną mu informacją podczas rozmowy telefonicznej w dniu poprzednim, zwrócił się o przekazanie sprawy pod adres w W. przy ul. (...), (...)-(...) W. (k. 9).

Do właściciela pojazdu zostało wysłane ponowne wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popelnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popelnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem na wskazany przez niego adres. Poczta została podjęta dnia 30.05.14 r. (k. 11).

Do właściciela pojazdu zostało wysłane wezwanie do osobistego stawiennictwa w Oddziale Ogólnomiejskim Straży Miejskiej (...) W. w charakterze osoby podejrzanej o popelnienie wykroczenia w sprawie niedopełnienia ustawowego obowiązku wskazania osoby użytkującej pojazd. Poczta nie została podjęta (k. 13). W związku z niestawieniem się na wezwanie do siedziby Straży Miejskiej do właściciela pojazdu została wysłana informacja o odstąpieniu od sporządzenia protokołu przesłuchania podejrzanej o popelnienie wykroczenia wraz z pouczeniami na adres zameldowania oraz adres wskazany przez właściciela pojazdu. Poczta nie została podjęta w miejscu wskazanym przez właściciela (k. 13), a w miejscu zameldowania poczta została podjęta dnia 20.02.15r. przez matkę obwinionego J. F..

Obwiniony w piśmie z dnia 20.07.2015 r., stwierdził, że „nie pamięta kto jechał samochodem oraz nie powinien być karany w państwie prawa przez niezależny i niezawisły Sąd za to, że posiada samochód” (k. 42).

Obwiniony w momencie otrzymania wyroku nakazowego złożył sprzeciw, odnosząc się jedynie do wysokości kary, która w wysokości 490 zł byłaby „niesprawiedliwie zawyżona” w stosunku do zarobków obwinionego (k. 60).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego złożonych w toku postępowania sądowego (k. 75), notatki urzędowej (k. 2-4, 18-19), pism obwinionego (k. 9, 42, 44-45, 71), pisma obwinionego zawierającego sprzeciw od wyroku nakazowego (k. 60) oraz zdjęcia (k. 73).

Obwiniony w toku postępowania sądowego, przesłuchany na rozprawie w dniu 27 stycznia 2016 roku stwierdził, iż nie chce składać wyjaśnień, a jedynie odpowiadać na pytania Sądu. Odpowiadając na pytania Obwiniony wyjaśnił, że nie jest w stanie wskazać kto prowadził jego pojazd w przedmiotowym dniu, ponieważ po pierwsze nie pamięta tego, nadto do listu od Straży Miejskiej zawierającego oświadczenia do wypełnienia, nie została dołączona fotografia, co uniemożliwiło obwinionemu identyfikację. Obwiniony wyjaśnił dalej, że pojazdem mogło kierować wiele osób, mógł to być członek jego najbliższej rodziny lub kolega któremu pożyczył samochód. W tym jednak momencie, obwiniony nie jest w stanie dokonać właściwego wskazania. Stwierdził nadto, że mógł on co prawda wytypować jedną osobę, ale gdyby zrobił to błędnie, narażałby się na kolejne wykroczenie. Obwiniony tłumaczył, iż nie stawiał się w siedzibie Straży Miejskiej, gdyż uznał wezwanie za bezzasadne. Obwiniony potwierdził, że był współwłaścicielem pojazdu marki R. nr rej. (...). Na pytanie Sądu wyjaśnił, że nie pamięta już czy w październiku 2014 r. przebywał w Polsce. Przejeżdżał, bowiem w okresie letnim, ale nie jest w stanie określić terminu w jakim to było. Obwiniony oznajmił, że kluczyki do jego samochodu znajdowały się w domu rodziców, gdzie mieszka.

Sąd zważył co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w zakresie, w jakim potwierdził fakt bycia właścicielem pojazdu marki R. nr rej. (...), odebrania wezwania od Straży Miejskiej. Okoliczności te znajdują, bowiem odzwierciedlenie w pozostałym, zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym, w postaci notatek urzędowych i pism obwinionego kierowanych do Straży Miejskiej.

Obwiniony po otrzymaniu pierwszego wezwania do wskazania kierującego pojazdem, przesłał jedynie pismo do siedziby Straży Miejskiej z prośbą o zmianę adresu do korespondencji, nie odnosząc się merytorycznie do przedmiotowej sprawy. Podnosił nadto, że nie posiadał możliwości zapoznania się z fotografią, bo nie została mu ona przesłana oraz nie została mu ona okazana w siedzibie Straży Miejskiej. Przesłuchany na rozprawie w dniu 27 stycznia 2016 roku wyjaśnił, że fotografia jednak została mu okazana, jednak nie pozwalała na rozpoznanie osoby kierującej pojazdem.

W ocenie Sądu, argument o braku możliwości oceny na podstawie okazanego zdjęcia osoby kierującej pojazdem oraz twierdzenie, że w danym momencie pojazdem mogło kierować kilka lub kilkanaście osób, nie stanowi o wywiązaniu się z ustawowego obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym (dalej jako Pord, Dz.U. 2012 poz. 1137). Obwiniony w trakcie postępowania sądowego, na rozprawie w dniu 27 stycznia 2016 roku, wskazał, iż pojazdem w dniu ujawnienia przekroczenia prędkości mógł kierować członek jego najbliższej rodziny lub kolega, któremu akurat pożyczył pojazd. Obwiniony nie umiał jednak konkretnie wskazać, osoby bądź choćby kręgu tych osób, które mogły kierować jego pojazdem, czyli ile było tych osób oraz kto mógł do tej grupy należeć.

Wobec powyższych względów, wyjaśnienia Obwinionego należy ocenić, jako niespójne, niekonsekwentne, zmienne. W ocenie Sądu prowadzi to do wniosku, że są one niewiarygodne i stanowią jedynie przyjętą przez obwinionego linię obrony.

Sąd nie podzielił również argumentacji obwinionego, który twierdził, że mógł co prawda wytypować jakąś osobę, ale gdyby wskazał niewłaściwie naraziłby się tym na odpowiedzialność karną. Z powyższymi twierdzeniami obwinionego nie sposób się zgodzić. Obwiniony dokonał błędnej analizy prawnej stanu faktycznego, a powoływane przez niego okoliczności nie mogą mieć zastosowania w okolicznościach niniejszej sprawy.

Zdaniem Sądu, w świetle wyjaśnień obwinionego trudno dać wiarę twierdzeniom, że nie miał on stosownej wiedzy, kto kierował jego pojazdem, że nawet nie był w stanie podać żadnych konkretnych danych na ten temat. Faktem jest zatem, że obwiniony nie dokonał takiego wskazania na żądanie Straży Miejskiej. Zdaniem Sądu, obwiniony nie był w jakikolwiek sposób z tego obowiązku zwolniony i jako właściciel pojazdu powinien on kontrolować i nadzorować komu powierza samochód w użytkowanie w określonym czasie, czego obwiniony jako osoba dorosła oraz posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami był świadomy.

Za podstawę dokonanych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych Sąd przyjął także materiał dowodowy ujawniony w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k. 2-4, 18-19), pisma obwinionego (k. 9, 42, 44, 45), pisma obwinionego zawierającego sprzeciw od wyroku nakazowego (k. 60). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy prawa, Sąd doszedł do przekonania, że obwiniony I. F. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 96 § 3 kw.

Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw, ma ścisły związek z obowiązkiem sformułowanym w art. 78 ust. 4 Pord, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Pord na obwinionym, jako właścicielu pojazdu, ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania

lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią, może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania, poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie, bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Jednocześnie wskazać należy, iż stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Pord właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy podkreślić, że w niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż w dniu 2 października 2013 roku godz. 13:01 przy ul. (...) w W. ujawnione zostało wykroczenie drogowe polegające na tym, że kierujący pojazdem marki R. o nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 29 km/h, co stanowi wykroczenie z art. 92a kw. Potwierdziły to zebrane w sprawie dowody w postaci notatki urzędowej (k. 2-4, 18-19). Okoliczności tej nie kwestionował również obwiniony.

Nie ulega również wątpliwości, że właściciel pojazdu marki R. o nr rej. (...) tj. obwiniony I. F., został skutecznie wezwany przez Straż Miejską (...) W. do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionym wyżej dniu. Obwiniony otrzymał wezwanie od Straży Miejskiej i nie dokonał wskazania osoby kierującej pojazdem lub nawet możliwego kręgu konkretnych osób.

Na wstępie należy podkreślić, dzielając stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 roku sygn. akt I KZP 16/14 (OSNKW 2014/11/80), iż na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń.

Odnosząc się, zaś do konstrukcji wezwania kierowanego przez Straż Miejską do obwinionego podkreślić należy, iż forma alternatywnego wskazania, jest co prawda przedmiotem dyskusji, jednakże nie można uznać, iż taka formuła narusza obowiązek określony w art. 54 § 1 kpw. W ocenie Sądu takie działania uprawnionego organu, mające na celu ustalenie użytkownika pojazdu w oparciu o wiedzę właściciela, stanowią czynności wyjaśniające w rozumieniu art. 54 § 1 kpw. W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 roku Trybunał wskazał, że taka sekwencja postępowania Policji (straży miejskiej) nie oznacza, że ustawodawca zastawił pułapkę na właściciela pojazdu. W państwie prawnym każdy ponosi, bowiem odpowiedzialność za naruszenie obowiązku wynikającego z przepisu prawnego. Gdyby ustawodawca nie ustanowił normy sankcjonującej dla obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Pord norma sankcjonowana byłaby „martwą literą prawa”. Wezwanie skierowane do obwinionego było zatem, w ocenie Sądu, zgodne z prawem. Obwiniony został wezwany albo do wskazania, że to on jechał pojazdem albo do wskazania, komu powierzył ten pojazd. Obwiniony miał wykonać obowiązek w ustawowym terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, czego nie zrobił.

Podkreślenia wymaga fakt, iż wykonaniem obowiązku wynikającego z wezwania wysłanego przez Straż Miejską jest również wskazanie kręgu osób, a nie tylko jednej konkretnej osoby. To już zaś rolą Straży Miejskiej, która prowadzi czynności wyjaśniające, jest ewentualne kierowanie kolejnych wezwań do osób wskazanych przez właściciela i ustalenie, która z nich popełniła wykroczenie. Nie chodzi, zatem jedynie o wskazanie konkretnej osoby, gdy właściciel nie jest tego pewien. Właściciel powinien wskazać osoby, które mogły jechać jego samochodem w danym dniu. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem, w razie popełnienia przestępstwa bądź wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ Straż Miejska ujawniła wykroczenie, w związku z czym zwróciła się do obwinionego, jako właściciela pojazdu, celem wskazania osoby, której powierzył swój pojazd do kierowania bądź użytkowania. Obwiniony takiej osoby lub osób nie wskazał. Wyjaśnienia obwinionego, iż zupełnie nie pamięta kto mógł użytkować jego pojazd, należy uznać za

niewiarygodne, albowiem wynika z tego, że obwiniony nie ma żadnej kontroli i wiedzy co do tego, kto użytkuje stanowiący jego własność i będący w jego stałym posiadaniu pojazd.

Zdaniem Sądu z obowiązku wskazania kierującego pojazdem obwiniony mógłby zostać zwolniony jedynie w przypadku, gdyby zostało ustalone, że pojazd w tym czasie został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Jednakże w rozpoznawanej sprawie taka okoliczność nie miała miejsca. Na tego rodzaju okoliczność nie powoływał się, również sam obwiniony.

Obwiniony podniósł, że nie dokonał wskazania, bo nie dysponował zdjęciem z fotoradaru, które umożliwiłoby mu stwierdzenie, kto prowadził jego samochód w czasie wskazanym w wezwaniu Straży Miejskiej. Jak określił w piśmie z dnia 21.01.16 r. Straż Miejska nie okazała mu zdjęcia z urządzenia fotoradaru. Następnie przed Sądem twierdził, że zdjęcie zostało mu okazane, jednak nie pozwala na identyfikację kierującego pojazdem. Z jego wyjaśnień wynika również, iż nie podał konkretnej osoby bo wskazując którąś z nich mógłby kogoś bezpodstawnie obciążać, czego nie chciał zrobić.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności nie mają jednak znaczenia dla zwolnienia się od obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 i 5 Pord. Z treści tych przepisów wynika, bowiem ciężący na wskazanych w nim podmiotach obowiązek należytego zabezpieczenia pojazdu i kontrolowania, kto go użytkuje.

Po pierwsze podkreślenia wymaga fakt, iż wykonanie przedmiotowego obowiązku nie jest zależne jedynie od zapoznania się ze zdjęciem z fotoradaru i jego czytelności co do osoby kierującej tam uwiecznionej. Wskazanie odbywa się również w oparciu o dane inne dane dotyczące ujawnionego fotoradarem wykroczenia, czyli czas i miejsce w którym je zarejestrowano.

Ewentualna niechęć obwinionego do wskazania siebie lub osoby bliskiej jako użytkownika lub posiadacza pojazdu w oznaczonym czasie, nie może być traktowana jako okoliczność wyłączająca odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia. Właściciel lub posiadacz pojazdu nie może skutecznie uchylać się od obowiązku przewidzianego w art. 78 ust. 4 Pord w sytuacji powierzenia pojazdu osobie najbliższej, która dopuściła się wykroczenia. Sąd w rozpoznawanej sprawie podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 30 listopada 2004 roku sygn. akt I KZP 26/04 (OSNKW 2004/11-12/102), iż w sprawach o wykroczenia nie znajduje zastosowania art. 183 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw, w sytuacji gdy udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić osobę najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie. Przepis ten, bowiem upoważnia do uchylenia się od odpowiedzi na pytania wówczas, gdy udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić osobę najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. W konsekwencji, także osoba rozpytywana w sposób poza procesowy przez uprawniony organ, żądający od niej informacji, którą z mocy przepisu szczególnego ma obowiązek przekazać temu organowi, może odmówić udzielenia odpowiedzi, czyli nie udzielić określonej wiadomości, tylko wówczas, gdy owa odpowiedź (informacja) mogłaby narazić osobę jej najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a nie za wykroczenie.

Nadto okoliczność wskazująca, iż pojazdem mogło kierować wiele osób również nie zwalnia właściciela pojazdu od obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw. W tym miejscu warto podkreślić, że nawet w sytuacji, gdy z pojazdu korzysta wiele osób, do właściciela należy sposób, ustalenia, zapamiętania, komu pojazd powierza, istotne jest aby w efekcie mógł skutecznie i efektywnie wywiązać się z ciężącego na nim obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Niewątpliwym jest natomiast, że powierzanie samochodu wielu osobom w żaden sposób nie może zwalniać jego właściciela, czy też posiadacza z obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Pord. Obowiązek ten dotyczy, bowiem, w równym stopniu wszystkich właścicieli i posiadaczy pojazdów – bez względu na to, czy jedynie oni sami użytkują swoje pojazdy, czy też oddają je do korzystania innym osobom. Nadto, jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13, który orzekł o zgodności przepisu art. 78 ust. 4 Pord z Konstytucją, to właśnie na właścicielu spoczywa wiele obowiązków. Obowiązkiem właściciela jest nie tylko sporządzanie przeglądu technicznego, opłacanie ubezpieczenia, ale także ciężary na nim obowiązek posiadania wiedzy, komu swój pojazd powierza. Na obwinionym ciążył zatem obowiązek posiadania

danych i zgodnie z przepisem art. 78 ust. 4 Pord był obowiązany udzielić odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej, czego nie zrobił.

Wobec powyższego Sąd uznał, że obwiniony wypełnił swoim zachowaniem znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw, przy czym czyn obwinionego był społecznie szkodliwy.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości. Jednocześnie wskazać należy, iż zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi.

Sąd wziął pod uwagę również to, że w przedmiotowej sprawie wezwanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionego w bardzo krótkim czasie od daty zdarzenia o czym obwiniony wiedział, co umożliwiało mu ustalenie, kto w tym dniu użytkował jego samochód.

W ocenie Sądu zatem obwiniony popełnił zarzucany mu czyn umyślnie, z zamiarem bezpośrednim jego popełnienia.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że I. F. popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku wynikającego z ustawy Pord. W ocenie Sądu obwiniony, jako osoba posiadająca prawo jazdy, powinien znać przepisy ustawy prawo o ruchu drogowym i stosować się do tych przepisów, czego w niniejszej sprawie nie uczynił. Tego typu wykroczenia, jakie popełnił obwiniony, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzone za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełniania i uświadamiać konieczność wywiązywania się z tego obowiązku. Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił też warunki materialne i finansowe obwinionego. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Sąd wziął pod uwagę oświadczenie obwinionego dotyczące jego stanu majątkowego, a także fakt, iż nie posiada innych osób na swoim utrzymaniu. Powyższa kara ma przede wszystkim sprawić, że obwiniony wyraźnie uświadomi sobie ciężący na nim obowiązek z art. 78 ust. 4 p.r.d. i będzie się w przyszłości wywiązywał z tego obowiązku, jak też stosowała do zasad ruchu drogowego. Taka kara, zdaniem Sądu, będzie miała pozytywny wpływ na kształtowanie właściwych postaw społecznych w omawianym zakresie. Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił też warunki materialne i finansowe obwinionego, który osiąga dochody w wysokości ok. 1500 zł brutto miesięcznie. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydziestu) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).